

Ἔχω μετάξια ἀπὸ τῆς Προύσας τὸ παζάρι·
 τῆς Θράκης τὸ ροδόσταμα ποὺ σ' ἀνασταίνει.
 Ἔχω μπριλλάντια, ἔχω σωροὺς μαργαριτάρι,
 γιορντάνια ἀπὸ τῆς Πόλης μας τὸ μπεῖξοτένι.
 Ἔχω κυρὰ κ' ἓνα μαχαίρι Δαμασκι
 τὴν πᾶσαν ἄπιστη καρδιά, στὰ δυὸ νὰ σκῆ.

Μὰ ἐσύ, κοράλλια ἔχεις τὰ χεῖλια σου κυρά!
 Πούλιες στὰ μάτια, σ' οὐρανόφω ἀπ' ἀτλάξι.
 Καὶ μαργαριταρένια ἔχεις διπλὴ σειρὰ
 στὸ γέλιο σου, ποὺ σκάει, ποὺ καίει, καὶ ποὺ μὲ σφάζει.
 Μόνο ρουμπίνι ποὺ δὲν ἔχεις. . . . χάρισμά σου. . . .
 Πάρ' το κι αὐτό, γιὰ νὰ στολίσῃς τὰ λαιμά σου!

Ν. ΠΕΤΙΜΕΖΑΣ—ΛΑΥΡΑΣ

«ΣΤΟ ΓΥΡΙΣΜΑ ΤΗΣ ΡΙΜΑΣ»

ΔΑΚΡΙ ΧΑΡΑΣ

Μ' ἔν' ἀπόγελο ἀχνὸ
 ποὺ τὴν ὄψη σου ἀγγίζει,
 μοῦ μηνᾶς νὰ ξεχνῶ
 καθεὶ ποὺ ἀπελπίζει
 καὶ στοὺς δυὸ μας θυμίζει
 πόνου δάκρι συχνό.

Ὅλοι γύρω ἔχουν νοιώσει
 τί μᾶς δένει πιστά.
 Μὰ κανεὶς χωριστὰ
 δὲν τολμᾷ νὰ προδώσῃ
 μυστικὸ ποὺ ἔχει ἀπλώσει
 καὶ τὸν ἥλιο βασιτᾶ.

Τί ἂν μᾶς ἔχουν χωρίσει ;
 Τ' ἀκριβὸς εἶναι γιὰ μένα
 ψυχικό μου μεθήσι
 μὲς σὲ χρόνια παρθένα...
 Ὅλα γύρω μου ξένα
 τῶν ἀνθρώπων τὰ μίση.

Κρυφὸ γέλιο ἀγαθὸ
 στοῦ χειλιοῦ σου τὴν ἄκρη,
 μοῦ ζητᾷ ν' ἀρνηθῶ
 τὸ παλιὸ πικρὸ δάκρυ,
 ποῦ στοῦ ὄνειρου τὰ μάκρη
 μ' ὀδηγεῖ νὰ χαθῶ.

Μὰ πρὶν γείρω, κι ἀντάμα
 προδοθῶ καὶ λυγίσω,
 (Ἄ! τὸ ξαίρεις τὸ θάμα
 ποῦ ἀπὸ σὲ θὰ ζητήσω :)
 μὲς στὸ γέλιο σου ἄς ζήσω
 κι ὄχι μέσα σὲ κλάμα.

Μὲς στὸ γέλιο σου ἄς ζήσω...
 Μὲ ὑπερούσια φτερά,
 τοῦ καημοῦ μου κι ἂ σβήσω
 τὴ φωτιά σουφορά,—
 τότε πρώτη φορὰ
 γιὰ χαρὰ θὰ δακρίσω.